

Kapitola 1

„Horko, nebo zima?“

„Horko. Zimu nesnáším. To o mně přece víš.“ Už při tom pomyšlení jsem se zatřásla, přestože bylo uprostřed léta, což asi inspirovalo i Cooperovu otázku. Bylo horko. Takové horko, že se mi pod kolena vytvářely krůpěje potu. Čekali jsme ve frontě na letní kino na pláži už dvacet minut a já jsem se těšila, až zapadne slunce a zvedne se vítr.

Cooper zavrtěl hlavou. „To vím, ale myslím tím, jestli bys radši umřela zimou, nebo přehřátím?“

„Morbidní.“ Našpulila jsem rty. „Ale máš pravdu, to je trochu jiná otázka. Slyšela jsem, že umírat na podchlazení je blažené.“

„Od koho jsi tohle slyšela? Navštěvují tě duchové umrzlých lidí?“

„Ano. Každý den. Když už jsme u toho, jaké prokletí bys radši? Abys viděl duchy, nebo zombie?“

„Prokletí? *Prokletí?*“ Chytil mě za jedno rameno a zatřásl se mnou. „Podle mě ani jedno z toho není prokletí. Je to super. Bral bych obojí.“

„Takhle to nefunguje. Podle pravidel si musíš vybrat.“

„Tak beru duchy. Třeba by mi řekli něco o mojí budoucnosti.“

„Duchové neznají budoucnost,“ namítl jsem. Posunuli jsme se ve frontě o další krok blíž k pokladně. Mezi chodidlo a žabku se mi dostal písek a já jsem ho vyklepávala ven.

„Říká kdo?“

„Říká každý, Coopere. Když už, tak duchové znají minulost.“

„No, možná ti tvoji, Abby, ale moji duchové budoucnost znají. Bude úžasná.“

Holka, která stála ve frontě před námi, se otočila a usmála se na Coopera. Nejspíš měla dojem, že je naprosto okouzlující. A taky že byl. Ta holka byla zhruba stejně stará jako my. Vlasy měla stažené do úmyslně rozčuchaného drdolu a já jsem dumala nad tím, jak ostatní zvládají docílit toho, aby to vypadalo jako úmysl, a ne jenom rozčuchaně.

„Ahoj,“ pozdravil ji Cooper. „Jak se vede?“

„Teď je to lepší,“ řekla, zahihňala se a otočila zpátky.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevšímej si mě. Víš koho, té holky, co stojí vedle kluka, se kterým flirtuješ.“

Byla jsem si jistá, že z mého tónu je jasné, že si dělám legraci, ale Cooper mi přesto zakryl pusou dlaní a řekl: „Nejlepší kamarádky toho kluka. Jenom kamarádky. Zmiňovaný kluk je zcela bez závazků.“

Uvolnila jsem si pusou a zasmála se, přestože ta část „jenom kamarádka“ nebyla moje volba. Ve skutečnosti jsem Cooperovi Wellsovi vyznala lásku na měsíc přesně před rokem. Z jeho reakce bylo více než zřejmé, že moje city

neopětuje. A tak jsem to musela zahrát do autu jako nějaký vtip. Vtip, na který Cooper přeochoťně přistoupil. A já jsem ho nechala, protože jsem nechtěla přijít o kamaráda. Byl to ten nejlepší kamarád na světě.

Zpoza nás se ozval hlas. „Což si žádá otázku, jestli byste se radši ještě jeden večer flákali se svými kamarády, nebo ho strávili balením do Evropy po které vás budou rodiče vláčet celé léto?“

Otočila jsem se a po tváři se mi rozlil úsměv. „Nepoužij slovo žádat si, Rachel. Takhle mluví můj osmdesátiletý děda,“ řekla jsem.

Rachel tu stála s rukama v bok a v očích jí zajiskřilo. „Od něj jsem se to naučila. A je mu jenom šedesát osm.“

Šťouchla jsem ji bokem a objala ji. „Jak jsi věděla, že hrajeme *co bys radši?*“

„Copak to neděláme pořád?“

„Myslela jsem, že to dneska nestíháš,“ řekla jsem jí.

Naše parta měla čtyři členy: Coopera, Rachel, Justina a mě. Justin odjel už minulý týden a bude celé léto pryč na nějaké církevní misi v Jižní Americe. Rachel zítra odjede s rodiči na poznávací zájezd po Evropě. Takže tu po zbytek léta zůstaneme s Cooperem sami.

„Já taky,“ odpověděla Rachel. „Ale zpátky k mojí otázce. Balení, nebo nejlepší kamarádi?“

„To je těžké rozhodování, Rach,“ řekl Cooper. „Nejspíš balení.“

Strčila ho do ruky. „Vtipné.“

Konečně jsme se dostali na řadu. Cooper přistoupil ke stolu s ubrusem, který během léta každý pátek večer sloužil

jako pokladna. Kluk stojící za kasou se ho zeptal: „Ty jsi Cooper?“

„Áááno,“ odpověděl Cooper obezřetně.

„Za tebe zaplatila támhle ta holka,“ pokynul směrem k rozcuchanému drdolu, jehož majitelka předtím stála před námi a teď odcházela ke vchodu. Musela mě slyšet, jak Cooperovi říkám jménem.

„A co my dvě?“ zavolala jsem za ní a zavěsila se do Rachel.

Usmála se na nás přes rameno a zamávala.

„Ty syčáku,“ řekla jsem Cooperovi. „Kde jsou lidi ochotní zaplatit zábavu na páteční večer mně?“ Začala jsem se prehrabovat ve své plážové tašce, až jsem pod svetem a ručníky našla peněženku. Podala jsem pokladníkovi peníze a vzala si od něj lístek. Rachel udělala to samé.

„Musíš zpracovat na svém šarmu,“ vysvětlil mi Cooper.

„Jsem tady široko daleko nejšarmantnější.“ Pověsila jsem si tašku zpátky na rameno. Houkala se sem a tam jako kyvadlo. „Šarm mi prosakuje ze všech porů.“

„No fuj,“ prohlásil Cooper. „Jestli je to tak, děláš něco špatně.“

„Pojďte si pro svůj prosakující šarm, kluci!“ vykřikla jsem do fronty za námi.

„Už tím svým průsakem pohni,“ ozvalo se odtamtud.

Rachel mě odtáhla z fronty, nejspíš jí to bylo trapné. Cooper zamířil doleva ke stánku s občerstvením těsně za plotem.

„Dneska budeme mít drahé jídlo?“ zeptala jsem se ho.

„Vypadá to, že mám nějaké peníze navíc. Můžu si teď dovolit desetidolarový popcorn.“

„Nenávidím tě. Všechn ten popcorn ti sním,“ prohlásila jsem.

Zachechtal se. „Z tebe opravdu prosakuje šarm, Abby Turnerová. Moře šarmu.“

Poslala jsem mu vzdušný polibek. „Zabereme naše místo. Ty dojdi pro jídlo.“

„Jdu.“

Už jsem vyrazila pryč s Rachel, když jsem si všimla té holky, která Cooperovi zaplatila lístek, jak stojí ve frontě před dodávkou s občerstvením. Málem jsem si to rozmyslela a poslala Rachel zabrat místo samotnou, abych se k němu mohla přidat. Ale pak jsem to neudělala. Nepotřebovala jsem vidět *všechno* jeho flirtování. Už tak jsem ho viděla dost.

„Že neuhodneš, co moji rodiče vymysleli,“ řekla Rachel. Vytáhla jsem z tašky ručnický a rozložily jsme si je na svoje místo u plotu na pravé straně.

„Že s nimi nikam nemusíš a můžeš zůstat celé léto se mnou?“ tipla jsem si.

„Kéž by.“

„Víš, jak rozmazleně to zní, když si stěžuješ na devítitýdenní cestu po Evropě?“

„S rodiči. S mými rodiči. To není jako výlet s batohem a spaním po hostelech s kamarády. Budeme muset navštěvovat hroby předků a náhodné kusy země, o kterých si myslí, že se na ně někdy vyčůral brácha mého prapradědečka nebo tak něco.“

„Počkej, tvoji předkové byli z Evropy?“

„Část z nich. Myslíš si, že v Evropě nebyli žádní černoši?
No tak, Abby.“

„Ne že bych si myslela, že... Máš pravdu, jsem tupá. Ale
co to vlastně vymysleli tvoji rodiče?“

„Že to bude dovolená bez technologií.“

„Co to znamená?“ Sedla jsem si na ručník a shodila žabky z nohou. „Žádné mapy v mobilu?“

„Žádné mobily.“

Vykulila jsem na ni oči. „Nesmíš si s sebou vzít *mobil*?“

„Říkají tomu detox.“

„To je mučení.“

„Přesně tak!“ Plácla sebou vedle mě. „Takže máš letos
v létě zakázanou jakoukoli zábavu, protože já se o tom
nebudu moct dozvědět.“

„Neboj. Vrátiš se domů a všechno bude naprosto stej-
ně,“ ubezpečila jsem ji. Všechno. Naprosto. Stejně.

„To doufám.“

Zabořila jsem prsty do písku a dívala se, jak k nám míří
Cooper s popcornem a lahví vody. Blond vlasy měl dneska
trochu zvlněné a teď odrážely poslední zbytky slunce
jako svatozář. Jeho modré oči rozzářené úsměvem se se-
tkaly s mýma a já si nemohla pomoci, abych se na něj taky
neusmála.

„Jak bylo u pojízdné prodejny?“ zeptala jsem se.

„Pojízdné prodejny? A ty si děláš legraci z *Rachel*, že
mluví, jako by jí bylo osmdesát?“

„Bla bla bla, jasně.“

Cooper si sedl na žlutobíle pruhovaný ručník po mé
pravé straně a podal mi lahev s vodou.

„Co to je za nesmysl? Chci kofein.“

„Včera jsi mi řekla, že přestáváš s limonádami. Řekla jsi to dokonce hodně dramaticky. A pak jsi řekla *dohlídni na mě, Coopere*.“

„Cože?“ ozvala se z mé levé strany Rachel. „Včera večer jsi u mě doma vypila tak litr a půl Mountain Dew.“

„Pšššt.“ Položila jsem jí prst na rty. „O tom nebudeme mluvit.“

Cooper si odfrkl a Rachel mi odstrčila ruku.

„Kdo si všichni myslíte, že jsem? Wonder Woman? Pa-nebože.“ Otevřela jsem lahev a napila se vody.

„Jmenuje se Iris,“ řekl Cooper a kývnul hlavou zpátky k autu s občerstvením a holce, která mu koupila lístek.

„Ale ne,“ odpověděla Rachel.

Zahrála jsem falešně soucitný povzdech. „Polibek smrti – jméno, které se nedá zkrátit. Chuděrka netušila, že když ti řekne, jak se jmenuje, bude to její konec.“

„Nedá se to zkrátit vůbec nijak. *I*. Mám jí říkat *I*?“ zeptal se Cooper.

„Mohl bys prostě překonat svoji lenost a říkat jí celým jménem.“

„Nejde o to, že bych byl líný. Jde o moji představu o vztahu. Chci svoji přítelkyni oslovovat zkrácenou verzí jejího jména.“

Odfrkla jsem si. „Vím, že si pak připadáš víc sexy nebo tak něco, ale fakt to tak nefunguje.“

Nabral si plnou hrst popcornu a pokrčil rameny. „Stejně.“

Na chvíli jsem se zamyslela. „Co takhle *Ris*?“ Nebylo mi jasné, proč se mu snažím pomáhat s novou holkou, le-

daže bych to dělala pro ten pocit, že jsem úspěšně zadupala do země svoje city. City, o kterých nevěděl nikdo kromě mě... mojí mámy... a možná Coopera, i když jsem si byla docela jistá, že jsem ho loni v létě dokázala přesvědčit, že jsem si jenom dělala legraci.

„Ris zní hezky,“ souhlasila Rachel a taky si z Cooperova kyblíku nabrala popcorn.

„Hmm,“ zamyslel se Cooper. „To by mohlo jít. Ještěže jsem si od ní vzal číslo.“

„Měla ten lístek koupit *mně*. Právě jsem zachránila její šanci.“ Dívala jsem se, jak slunce sedí na hladině oceánu, než se začalo nořit pod ni.

„A co vy dvě?“ zeptal se Cooper. „Jaké máte představy o vztahu?“

„Moje aktuální představa,“ začala Rachel, „je kluk z Itálie s dlouhými kudrnatými vlasy a tak strašným přízvukem, že nebudu tušit, o čem mluví, ale bude mi to jedno, protože bude skvěle líbat.“

Zasmála jsem se. „A to bude předtím, nebo potom, co s rodiči najdete ten kus země, na který se vyčůral tvůj praprastrýc?“

„Rozhodně předtím... a potom taky. A co ty, Abby?“ zeptala se mě. „Koho si představuješ ty?“

Přetočila jsem se na břicho a začala kreslit ukazovákem do písku. „Určitě to bude umělec. Někdo, kdo maluje nebo kreslí nebo tak něco.“

„Ale co když bude lepší než ty? Proč bys chtěla někoho, kdo je dobrý v tom samém jako ty?“ nechápala Rachel.

„Jo,“ přidal se Cooper. „Byl by pro tebe konkurence.“

„Jenom proto, že konkurenci ve všem vidíš ty, Coope, to tak nemusí mít každý.“

„Vidíš, moje jméno je dokonalé. Dá se zkracovat s epickým výsledkem.“

„Nevím, jestli se tomu dá říkat epický výsledek, ale je to roztomilé,“ uznala jsem.

„Vidíš, to mi připomíná,“ řekla Rachel, „že se mě nedávno někdo ptal na jeden tvůj obraz. Viděl ho v učebně výtvarky před koncem školního roku a nemohl ho dostat z hlavy.“

„Kdo to byl?“

„Neznala jsem ho. Oslovil mě ve Starbucks. Asi věděl, že jsme kamarádky.“

„Super,“ řekl Cooper.

Kousla jsem se do rtu a usmála se. Chtělo se mi zaječet: *Vidíš, Coopere, taky se o mě někdo zajímá. Nejsem až tak beznadějná partie. Jsem umělkyně.*

„Co se týká tvojí představy o partnerovi,“ řekla mi Rachel, „bylo by stejně dobré, kdyby oceňoval *tvoje* umění, jako kdyby sám byl umělec? Protože jestli jo, tak toho záhadného kluka musíš pozvat na rande.“

„Jo! To bys měla,“ přidal se Cooper.

„Smysl pro umění by byl skoro stejně dobrý, jako kdyby to byl umělec. Je super, že o něm máš tak detailní informace, Rachel.“

„Jenom takový drobný zádrhel.“

Na velkém plátně před námi začal běžet film a z reproduktorů se ozvala hudba.

Rachel se mi nahnula k uchu. „Potřebuju si odskočit. Hned jsem zpátky.“ Odběhla pryč.

Cooper se převálil na břicho vedle mě, takže se naše ramena dotýkala. Začal do písku vedle mých výtvorů kreslit prstem postavičky. „Celé léto jenom ty a já, kotě,“ řekl mi.

Z těch slov mi poskočilo srdce. Tohle už máme za sebou, připomněla jsem svému srdci. A je to jeden z tvých nejlepších kamarádů. Léto s Cooperem Wellsem přece musíme zvládnout. „Jo.“ Natáhla jsem ruku a dokreslila pod jednu z jeho postaviček kola. „Závodíš tenhle týden v dunách?“ Cooper závodil na čtyřkolce v místní amatérské lize opravdových nadšenců.

„Ve středu. Očekávám, že tam budeš s tou velkou cedulí ‚Cooper je jednička‘.“

„Ale co když dojedeš jako druhý? To by pak bylo divné.“
Šťouchl mě do ramene.

„Budu tam. Copak se někdy stalo, že bych tam nebyla?“

„No, normálně chodíš s Rachel a Justinem, tak jsem si nebyl jistý.“

„Chodila jsem předtím vždycky i bez nich.“ Coopera jsem poznala jako prvního, v osmé třídě. Od té doby jsme kamarádi. Rachel a Justin se k nám přidali v prváku.

„To je fakt. A já jsem se rozhodl, že jsi můj talisman pro štěstí, takže budeš muset chodit už navěky.“

„Budu.“ Navěky budu Cooperovou fanynkou. Při té žalostné myšlence jsem ucítila nutkání se okamžitě zvednout, odejít a získat tak zpátky trochu důstojnosti. Ale pak se na mě usmál.